

CRÍTICA DE TEATRE

Non solum

Vaig gaudir d'aquesta esquizofrènia múltiple de Sergi López fa devers dos anys a Manacor, i si una cosa tenia ben clara és que, tenint l'oportunitat de repetir, no me la perdria per res del món (per cert, el mateix em passà uns anys abans amb *Brams o la kumèdia dels horrors*, i suposo que no per casualitat). I això era així no tan sols perquè vaig riure per les butxaques el primer pic, un plaer cada cop més difícil d'assolir amb absoluta satisfacció, sinó perquè tal com sospitava *Non solum* és la típica obra que cada cop es gaudeix com la primera vegada. És el que passa amb aquells treballs d'actor, allà on la interpretació és la veritable i principal raó de ser del projecte, i aquesta mai no es repeteix, perquè depèn de matisos i detalls que van més enllà de la lletra impresa. I amb això no vull llevar mèrit al brillant, desconcertant, demencial concepte narratiu de la funció, ni als seus delirants continguts, que són enginyosos i potencialment molt divertits. Però la feina de Sergi López, la seva inabastable energia, els infinits registres emprats, el carisma còmic que li vessa per tots els cantons, la seva enorme capacitat per connectar amb el públic, per multiplicar-se de manera tan absurdament convincent que resulta increïblement creïble, i la sensació contagiosa que està gaudint com una bèstia amb l'esforç, són els que fan que aquest monòleg surrealista sigui alhora patologia i teràpia, per ell i per nosaltres, i que els efectes secundaris del tractament aplicat durant hora i mitja llarga siguin les rialles incontrolades, que el mateix protagonista acaba per integrar dins l'espectacle.

El control de Sergi López sobre la situació és absolut. Domina l'espai escènic amb precisió mil·límetrica, juga amb mestria amb la profunditat sonora, amb les distàncies impossibles i invisibles, barreja la lògica i l'observació amb l'astracanada i la ficció, la mímica i el gest amb l'expressivitat i la incontinència verbal, l'hieratisme amb l'histrionisme, la bogeria amb la genialitat... I l'espectacle no sembla acabar mai. Igual que comença podria no tenir final. Els nostres «jos» interiors són il·limitats i a *Non solum* en surten gairebé tots a passejar, de manera que tot és o podria ser possible enmig d'aquest inabastable i irresistible guirigai, que cap lògica, ni argumental ni existencial, pot ni pretén ordenar. El pitjor d'aquest muntatge és el final. Perquè s'acaba, no per dolent.

Companyia: Setzetetges Associats.

Autors: Sergi López i Jorge Picó.

Direcció: Jorge Picó.

Intèrpret: Sergi López

Espai: Teatre del Mar.